

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Троян, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТРОЯН, I-ВИ СЪСТАВ - ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Антоанета М. Симеонова

при участието на секретаря Ценка Т. Банчева
като разгледа докладваното от Антоанета М. Симеонова Гражданско дело № 20214340100125 по описа за 2021 година

Производство с правно основание чл.422, ал.1 във вр. чл.415, ал.1, т.2 от ГПК

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.422, ал.1 във вр. чл.415, ал.1, т.2 от ГПК, предявен от „АМИГО ЛИЗИНГ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, законен представител И.Е.П. – изпълнителен директор, против Я.Х.С., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: **. Претендира се установяване съществуване на вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 787/2020г. по описа на Троянски районен съд.

Ищецът обосновава своя правен интерес от предявяване на иска, като твърди, че по ч.гр.д. № 787 по описа на Троянски районен съд за 2020г. в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение, с което е разпоредено на длъжника-ответник в настоящето производство Я.Х.С., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: **, да заплати на кредитора „АМИГО ЛИЗИНГ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, законен представител И.Е.П. – Изпълнителен директор, чрез юриск. П.В. К.-Т., за сумата 10 252.80 (десет хиляди двеста петдесет и два лева и осемдесет стотинки) лв., представляваща неизпълнени суми по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019г. с лизингодател „АМИГО ЛИЗИНГ” ЕАД и лизингополучател Я.Х.С., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 30.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 205.06 (двеста и пет лева и шест стотинки) лв., представляваща разноски по делото за платена държавна такса и сумата 50.00 (петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Предвид, че издадената заповед е връчена на длъжника по реда на чл.47 ГПК, се сочи,

че заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване съществуване на претендираните вземания.

Ищецът основава претенцията си на договор за финансов лизинг № 12001902/00001, сключен на 06.03.2019г. между страните. В молбата се излага, че в изпълнение на задължението си по договора лизингодателят-ищец предоставил на лизингополучателя-ответник лек автомобил „****“ с № ***, с рег. № ***, за което бил изготвен приемо-предавателен протокол. Твърди се, че ответникът заплатил първоначална вноса в размер на 4000.00 лв., като поел задължение да изплаща задължението си в размер на 16 000.00 лв. на 60 месечни вноски, съгласно погасителен план към договора.

Твърди се, че ответникът е преустановил плащане на месечните вноски, поради което ищецът прекратил договора на осн. т.16.1.б.„б“ от ОУ във вр. т.15.4 б.„а“ поради неизпълнение от страна на лизингополучателя.

В ИМ се твърди, че ответникът дължи на ищеца сумата **3 779.00** лв., представляваща сбор от падежирали и непогасени лизингови вноски по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г., дължими за периода 01.04.2020 г. до 01.09.2020 г.; сумата **10.25** лв. – обезщетение за забава на лизингови вноски с падеж 01.01.2020г. и 01.02.2020г.; сумата **3000.00** лв., представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора на основание чл. 16.2.1 от ОУ, сумата **240.00** лв., представляваща разходи за връчване на уведомително писмо; неизплатени суми за застраховки на лизинговия автомобил, както следва: **103.43** лв. – вноса № 1 за застраховка „ГО“ и **90.45** лв.- вноса № 2 по същата застраховка.

Ищецът претендира ДДС върху посочените суми в общ размер 2 251.27 лв.

Ищецът прави искане съдът да постанови решение, по силата на което да бъде признато за установено по отношение на ответника, че същият му дължи сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 787 по описа на ТРС за 2020г. Претендират се направените в настоящото производство разноски, както и разноските в заповедното производство.

Ответникът Я.Х.С. се представлява в процеса от назначения му особен представител – адв.В.Г. от ЛАК, който е представил писмен отговор в срока по чл.131 ГПК. В него адв.Г. е взел становище за неоснователност на иска, който оспорва, както по основание, така и по размер. Процесуалният представител на ответника е релевирал възражение за нищожност на клаузите от договора, с които е уговорен размера на възнаградителната лихва като противоречаща на добрите нрави. Освен това е направил възражение, че с процесния договор е уговорена неравноправна клауза, предвиждаща неустойка с обезщетителен характер при предсрочно прекратяване на договора.

Адв.Г. е направил искане съдът да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

В съдебно заседание за ищцовото дружество, редовно призовани, не се явява представител и същото не се представлява от процесуален представител. По делото е

постъпила молба - становище чрез пълномощника юриск.Е. С., в която се поддържа предявения иск и се моли същият да бъде уважен, а на дружеството-ищец да бъдат присъдени направените в производството разноски съгласно списък по чл.80 ГПК.

Ответникът Я.Х.С. не се явява в с.з., а се представлява от назначения му особен представител адв.В.Г. от АК-Ловеч, който прави искане да бъде отхвърлен предявения иск по съображенията, изложени в отговора на ИМ и подробно доразвити в представена по делото писмена защита.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във връзка с чл. 12 ГПК, намира за установено следното:

От приложеното ч.гр.д. № 787/2020 г. по описа на Районен съд гр.Троян се установява, че на 30.09.2020 г. ищецът е подал заявление до Районен съд гр.Троян за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, като е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 260022 от 02.10.2020г., с която е разпоредено на Я.Х.С., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: ***, да заплати на кредитора „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, законен представител И.Е.П. – Изпълнителен директор, сумата 10 252.80 (десет хиляди двеста петдесет и два лева и осемдесет стотинки), представляваща неизпълнени суми по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г. с лизингодател „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД и лизингополучател Я.Х.С., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 30.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 205.06 (двеста и пет лева и шест стотинки), представляваща разноски по делото за платена държавна такса и сумата 50.00 (петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника С. по реда на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдът е указал на заявителя, че следва да предяви иск за установяване съществуване на вземането си.

По делото е представен договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г. с лизингодател „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД клон Плевен и лизингополучател Я.Х.С.. От него се установява, че предмет на договора е лек автомобил „***“ с № ***, с рег. № ***, с доставна цена 20 000.00 лв. и първоначална вноска 4 000 лв. Срокът на лизинга е уговорен на 60 месеца, като месечните вноски са в размер 468.68 лв. всяка. Лихвеният процент е 24.90 %. Върху главницата е уговорена лихва в размер на 12 121.02 лв. ГПР е 29.877%. Уговорена е такса за разглеждане и оценка на кредитоспособността в размер на 319.99.00 лв. и разходи за регистрация на МПС в КАТ, вкл. държавни такси-157.99 лв. Общата дължима сума от лизингополучателя е в размер 28 599.01 лв.

В договора е посочено, че режимът на облагане с ДДС е по чл.143 от ЗДДС.

По искане на ищеца е назначена съдебно - счетоводна експертиза, от чието заключение, се установява, че ответникът е заплатил по договора за финансов лизинг сума в общ размер 12 760.46 лв.

Последното плащане за погасяване на вноски от ответника С. е направено на 10.04.2020г., като със сумата е погасена частично вноската 12 от погасителния план със сумата 38.18 лв. и дължимия остатък по вноската е останал в размер на 522.98 лв.

Вещото лице е посочило, че отв.С. дължи лизингови вноски в размер на 3 778.98лв.; разходи за връчване на уведомително писмо в размер на 240.00 лв. и данък МПС за 2020г. в размер на 478.40 лв., общо 4 497.38 лв.

Вещото лице е изчислило, че дължимата неустойка върху заплатените просрочени лизингови вноски за периода от техния падеж до датата на плащане е в общ размер на 10.47 лв. Неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена съгласно т.16.2.1 от ОУ към договора, е в размер на 3000.00 лв., представляващ 15% от доставната цена.

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

Искът по чл. 422 ГПК е положителен установителен иск на кредитора за установяване на вземането му срещу длъжника, за което вземане е издадена съответната заповед за изпълнение. Правният интерес в посочената хипотеза е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно и ако същата не е налице, предявеният установителен иск е недопустим. По принцип, за да съществува интерес от установителен иск, е достатъчно да се оспорва претендирано от ищеца право или да се претендира отричано от него право. В хипотезата на иск за съществуване на вземането на основание чл. 422 ГПК, специалните положителни предпоставки за допустимост на този установителен иск са: 1/ издадена заповед за изпълнение; 2/ подадено в срок възражение от длъжника или връчване на заповедта за изпълнение по реда на чл.47, ал.5 от ГПК; 3/ спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 ГПК.

Искът е предявен в едномесечния срок по чл.415, ал.1 от ГПК и е допустим.

Съгласно чл.342, ал.2 от ТЗ, с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещь от трето лице при условия, определени от лизингополучателя и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение.

Съдът счита, че по делото се доказаха твърденията, изложени в исковата молба, че страните са установили помежду си облигационни правоотношения, произтичащи от сключения между тях договор за лизинг.

Установено е и не се оспорва от страните, че на 07.03.2019 г. ищецът е предоставил лизинговия автомобил на ответника, за което е съставен приемо-предавателен протокол (л.10 от ч.гр.д. № 787/20г.)

Установено е, че на 21.01.2020 г. в град Троян с протокол за приемане и предаване на превозно средство лизинговият автомобил е бил предаден от ответника С. и приет от представител на ищеца „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД. Същият ден на Я.С. е било връчено уведомление по договори за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019г. и № 12001902/00001 от 29.03.2019г., с което ответникът е бил поканен да заплати дължимите към 10.01.2020г. по двата договора суми в общ размер 2 626.79 лв., като е предупреден, че

ако не плати сумата в 7-дневен срок, „Амиго лизинг“ ЕАД ще има право да прекрати договорите и ще бъдат отнети превозните средства, предмет на договорите.

В случая връщането на автомобила от ответника на лизингодателя е станало същия ден, в който на лизингополучателя е било връчено уведомлението - на 21.01.2020 г. С връщането на вещта, предмет на лизинговия договор, предсрочно е бил прекратен самия договор.

Видно е, че съгласно т.15.04., б.„а“ от ОУ към договора, при неизпълнение от страна на лизингополучателя да заплаща дължимите лизингови вноски, лизингодателят има право да развали едностранно договора с писмено предизвестие до лизингополучателя и да изиска връщане на фактическото държане на имуществото в срок от три календарни дни от датата на размаляне на договора.

Ищецът твърди, че първоначално не са успели да осъществят контакт с ответника дълго време за да прекратят договора, след което същият е бил предсрочно прекратен поради грубо неизпълнение от страна на лизингополучателя. За тези твърдения не са ангажирани никакви доказателства, установяващи изпращане на уведомление за предсрочно прекратяване на процесния договор и причината, поради което ответникът не е получил същото.

Предвид, че по делото е безспорно, че лизинговият актив - лек автомобил „****“ с № ***, с рег. № ***, е бил върнат от ответника Я.С. на 21.01.2020г., то се установява, че договорът за лизинг, сключен между него и ищцовото дружество е бил предсрочно прекратен на 21.01.2020г.

При предсрочно прекратяване на договора за лизинг в двете му разновидности /оперативен и финансов/ и връщане на лизинговата вещ, включително поради неизпълнение на задължението на лизингополучателя за заплащане на лизинговите вноски, всяка от страните се освобождава от бъдещите си основни задължения по лизинговия договор, като в този случай лизинговите вноски, чийто падеж не е настъпил към прекратяване на договора, не се дължат на лизингодателя поради прекъсване на договорното правоотношение.

Съдът споделя изложеното от адв.Г. в представената писмена защита, че съгласно практиката на ВКС (решение № 112/15.01.2015г. по т. д. № 2936/2013г. на ВКС, ТК, II т. о. и решение № 47/28.05.2015г. по т. д. № 389/2014г. на ВКС, ТК, II т. о.), съгласно която лизинговите вноски за периода от прекратяване на договора за лизинг, респективно от връщане на автомобила до крайния срок на договора, освобождава лизингополучателя от задължение за плащане на лизингови вноски за периода след връщането до изтичане на крайния срок на договора.

Ищецът претендира лизингови вноски в общ размер на 3779.00 лв. , с падежи, както следва: -падеж 01.03.2020- 522.98 лв. остатък от частично заплатена на 10.04.2020 вноски; - падеж 01.04.2020- 542.67 лв. -падеж 01.05.2020- 542.67 лв. -падеж 01.06.2020- 542.67 лв. - падеж 01.07.2020- 542.67 лв. -падеж 01.08.2020- 542.67 лв. -падеж 01.09.2020- 542.67 лв.

Предвид, че на 21.01.2020 г. лизинговият договор е предсрочно прекратен и вещта, предмет на договора, е била върната на ищеца, след тази дата ответникът не дължи лизингови вноски.

Следователно, искането на ищеца за установяване, че са дължими лизингови вноски с падеж след 21.01.2020 г.- датата на прекратяване на договора, е неоснователно.

По отношение сумата в размер на 10.25 лв. , представляваща законна лихва за забавено плащане на 2 лизингови вноски:

Неоснователността на главната претенция обуславя неоснователност и на

акцесорната претенция за присъждане на законна лихва за забавено плащане върху лизингови вноски.

След като искането на ищеца за установяване, че са дължими лизингови вноски с падеж след 21.01.2020 г. - датата на прекратяване на договора, е неоснователно, то и искането за установяване, че е дължима законна лихва за забавено плащане на лизингови вноски с падеж след 21.01.2020 г. е неоснователно.

От исковата молба, представените по делото доказателства и заключението на вещото лице не може и не се установява законната лихва за забавено плащане на лизингови вноски върху какъв точно размер вноски е изчислена. Освен това от заключението на вещото лице се установява, че лизингова вноска с настъпил падеж на 01.02.2020 г.; след като договора е прекратен, е заплатена от ответника без основание на 09.03.2020 г. в пълен размер.

По отношение сумата в размер на 103.43 лв., представляваща незаплатена застрахователна премия по полица № 07520000715401 (Гражданска отговорност), вноска 1, падеж 16.03.2020 г., дог. № 12001902/00001, както и по отношение сумата в размер на 90.45 лв. незаплатена застрахователна премия по полица № 07520000715401 (Гражданска отговорност), вноска 2, падеж 16.06.2020 г., дог. № 12001902/00001; ищецът не е ангажирал никакви доказателства, установяващи, че той е заплатил посочените две вноски по договора за задължителна застраховка.

По отношение на претенцията за двете застрахователни премии по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена за автомобила, предмет на процесния договор, е видно, че вноска № 1 на стойност 103.43 лв. е с падеж 16.03.2020г. , а вноска № 2 на стойност 90.45 лв. – с падеж 16.06.2020г. Предвид, че договорът за финансов лизинг е предсрочно прекратен на 21.01.2020г., то ответникът не дължи застрахователни премии по застраховка на автомобил, който той е предал на 21.01.2020г. Предвид което искът и в тази част следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение претенцията за неустойка в размер на 3000.00 лв.

Според клаузата на т.16.2.1 от Общите условия към договора за лизинг, „При разваляне на договора от страна на лизингодателя поради неизпълнение на лизингополучателя по смисъла на т. 15.1. б. „б“, „в“, „г“, „д“, „е“, „о/с“, „з“, и „й“, т. 15.1.1. и т. 15.1.2., както и в случаите по т. 16.1., б. "б", „в" и „г", лизингополучателят дължи неустойка с обезщетителен характер в размер на 15 % от доставната цена по договора. Неустойката е дължима в срок до 5 работни дни от получаване на счетоводен документ и/или уведомление за това от страна на лизингодателя ".

Ищецът не е конкретизирал точно на кое или на кои от предвидените основания в т. 16.2.1. от Общите условия претендира неустойката.

Анализът на тази уговорка сочи на случай на виновно неизпълнение на задължение от страна на лизингополучателя – това за заплащане на лизинговите вноски по договора. Тази норма от договора има за цел да улесни изправния лизингодател, а именно при неполучаване изпълнение на насрещното по договора задължение да прекрати договора като отправи писмено уведомление до насрещната страна. На тази клауза би могъл да се позовава лизингополучателят, доколкото същата визира неизпълнение от насрещната страна. Основната функция на развалянето е освобождаването на изправната страна от задължението ѝ по облигационното задължение, щом насрещната по него страна не изпълнява своето.

С разпоредбата на чл.92, ал.1 от ЗЗД е предвидена възможността страните да обезпечат изпълнението на поетите с договор задължения, като предвидят неустойка, която да послужи за обезщетяване на претърпените от евентуално неизпълнение вреди, без да е нужно същите да се доказват. В случая, тълкувайки волята на страните по реда на чл.20 от ЗЗД, съдът намира, че посочената клауза регламентира дължимост на неустойка не само в случай на неизпълнение, но и в случай на разваляне. В този смисъл по арг. от ТР №7/13.11.2014г. по т.д. №7/2013г. на ОСГТК на ВКС претенцията за неустойка е принципно съвместима с преобразуващия ефект на развалянето. Надлежното упражняване на потестативното право на разваляне обаче е елемент от правопораждащия фактически състав на вземането за неустойка, тъй като е уговорена именно за този етап от развитието на облигационното правоотношение. Доколкото не е уговорено друго, следва да се приеме, че надлежното упражняване на правото на разваляне се подчинява на общите правила на чл.87, ал.2 от ЗЗД. Писмените договори подлежат на прекратяване с изявление в същата форма. Писмената форма за доказване произтича както от изричната регламентация в чл.87, ал.2 от ГПК, така и по арг. от чл. 164, ал.1, т. 5 от ГПК, предвиждаща забрана за установяване прекратяването на писмени съглашения с гласни доказателства. С оглед уговорения алгоритъм за изчисляване на неустойката, установяването на факта на получаване на писменото предизвестие от лизингополучателя е от значение не само доказването на основанието, но и на размера на претенцията.

Видно от заключението по приетата ССсЕ, размерът на неустойката, начислена от ищеца на ответника, е 3000.00 лв.

По изложените съображения съдът намира, че кредиторът не е упражнил надлежно правото си да прекрати договора, поради което в неговата правна сфера не е възникнало вземане за неустойка при предсрочно прекратяване на договора. Не е представен нито счетоводен документ, нито уведомление до ответника, с което ищецът да претендира в 5-дневен срок заплащане на неустойка.

По отношение претенцията в размер на 240.00 лв.,представляваща такса за връчване на уведомително писмо

По делото е представена фактура с № 48/20.05.2020 г. с доставчик „Глобъл Груп София“ ООД и получател „Амиго Лизинг“ ЕАД. По делото не са представени доказателства, че сумата за плащане по фактурата е заплатена от „Амиго Лизинг“ ЕАД на „Глобъл Груп София“ ООД, тъй като не е представено преводно нареждане, установяващо това обстоятелство. На ред 7 /седми/ от фактурата е посочено: „Съдействие при връчване на уведомително писмо: -Я. Х. С. с лиз. дог. № 12001902/00001, ***, per. № *** и лиз. зог. 12001902/00002, ***, рег. № ***“. Дължимата сума по фактурата без ДДС е 200 лева, с ДДС е 240 лева. От текста на фактурата не става ясно по отношение на кой от двата лизингови договори е извършено съдействие от третото лице „Глобъл Груп София“ ООД при връчване на уведомително писмо. Уведомително писмо, което да е връчено чрез „Глобъл груп София“ЕООД не е представено по делото и няма информация връчено ли е действително такова, на кого и кога.

Претенцията на ищеца е за възмездяване на извършени разходи и разноси, което изисква доказване по делото, че тези разходи в действителност са сторени в претендирания размер. Липсва удостоверяване на факта на извършено реално плащане от „Амиго Лизинг“ ЕАД към доставчика на услугата. Във фактурата за начин на плащане е посочено чрез

банков превод, каквото доказателство по делото не е представено.

Извършване на разходите не се установява и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, предмет на чието изследване е бил само размерът на процесните претенции.

Съдът намира и тази претенция за недоказана и неоснователна, пораид което искът и в тази част следва да се отхвърли.

По отношение сумата в размер на 2 551.27 лв. , представляваща начислено ДДС върху платените от лизингополучателя до датата на прекратяване на договора суми.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от ЗДДС, разпоредбите на тази глава се прилагат за доставка, извършена от дилър на стоки втора употреба, произведения на изкуството, предмети за колекции, антикварни предмети, доставени му на територията на страната или от територията на друга държава членка.

По делото не безспорно между страните и не са представени доказателства, че ищецът- лизингодател е дилър на стоки втора употреба; че лизинговият автомобил към датата на възникване на данъчното събитие за доставката отговаря или не отговаря на определението за нов съгласно ЗДДС; дали ответникът Я.Х.С. е данъчно задължено лице или е данъчно незадължено лице по смисъла на ЗДДС.

Съдът споделя възражението на адв.Г., че ДДС в размер на 2551.27 лева е неправилно изчислен, защото на 21.01.2020 г. е прекратен предсрочно лизинговия договор, а в данъчната основа са включени лизингови вноски и след прекратяването на договора до м.септември 2020г. В този случай данъчната основа за облагане с ДДС 20% при прекратяване на договора е следвало да се получи, като доставната цена от 20 000 лв. се намали с оставащите вноски за главница по погасителния план с падеж, настъпващ до датата на прекратяване на договора- 21.01.2020 г.Това на практика не е станало, а ищецът е включил в данъчната основа определена от него и недължими лизингови вноски с падеж след 21.01.2020 г. до месец септември 2020 г. включително.

Съгласно чл. 115, ал. 6 от ЗДДС. При прекратяване или разваляне на договор за лизинг по чл. 6, ал. 2, т. 3 доставчикът издава кредитно известие за разликата между данъчната основа на доставката по чл. 6. ал. 2. т. 3 и сумата, която задържа въз основа на договора, без данъка по този закон.

Видно от представените от ищеца по делото документи не става ясно каква точно сума задържа въз основа на договора.

Предвид изложеното претенцията за дължим ДДС, начислен върху лизингови вноски, не следва да се уважава, като неоснователна и недоказана.

По разноските:

С оглед изхода на делото на ищеца не следва да се присъждат разноски, тъй като искът изцяло е отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Мотивиран от горното и на основание чл.235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.422, ал.1 във вр. чл.415, ал.1, т.2 от ГПК с искане да бъде признато за установено по отношение на Я.Х.С., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: ***, съществуване на вземания на „АМИГО ЛИЗИНГ” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, законен представител И.Е.П. –

изпълнителен директор, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 787/2020г. по описа на Троянски районен съд, за сумата **3 779.00** лв., представляваща сбор от падежирали и непогасени лизингови вноски по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г., дължими за периода 01.04.2020 г. до 01.09.2020 г.; сумата **10.25** лв. – обезщетение за забава на лизингови вноски с падеж 01.01.2020г. и 01.02.2020г.; сумата **3000.00** лв., представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора на основание чл. 16.2.1 от ОУ, сумата **240.00** лв., представляваща разходи за връчване на уведомително писмо; неизплатени суми за застраховки на лизинговия автомобил, както следва: **103.43** лв. – вноски № 1 за застраховка „ГО“ и **90.45** лв.- вноски № 2 по същата застраховка и сумата **2 251.27** лв., представляваща дължимо ДДС, начислено върху дължимите да датата на прекратяване на договора суми, **като неоснователен и недоказан.**

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд гр.Ловеч в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Троян: _____